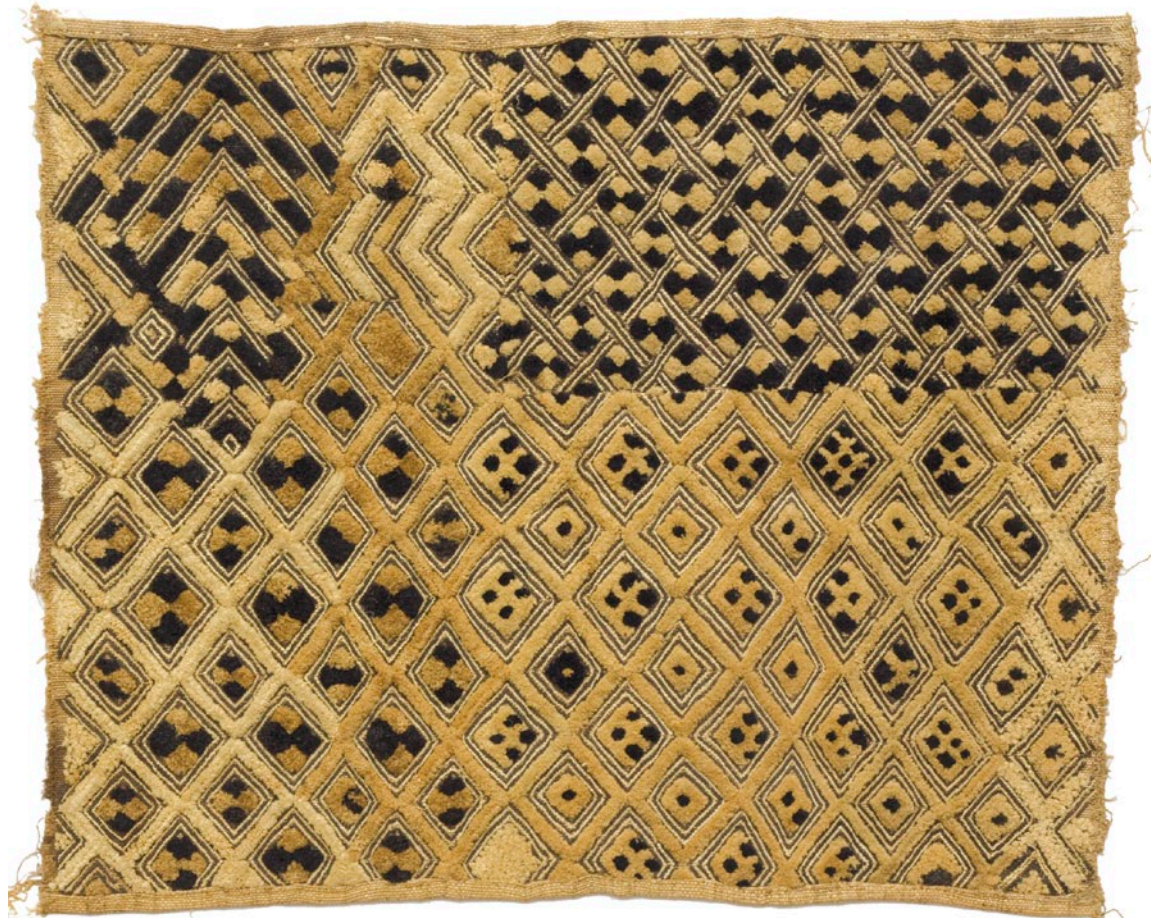

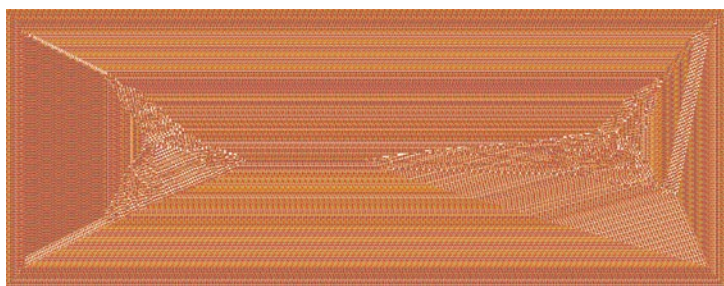
WACLAW SZPAKOWSKI
Tollrajz, 1926

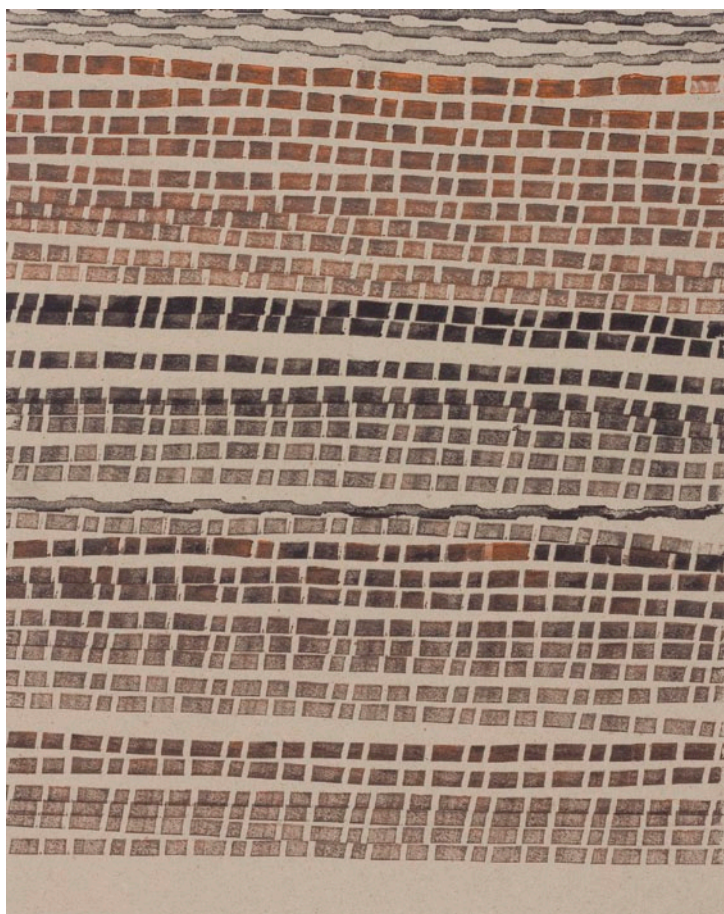
Kézi szőttés, Nigéria

KATHARINA ROTERS
Magyar kocka sorozatból, 2010

TÜRK PÉTER
Téglakép, 2011

CSERNY MÁRTON
Hengerelt struktúra, 1993–2011

egy magányújtótól kölcsönzött néhány meteoritot. A Vasarely Múzeumba IMRE GYÖRGYI által meghívott két kortárs bécsi művész az alkímia, valamint a művészet és a tudomány határát feszegető nézőpontból reflektál a geometrikus absztrakció teljesítményeire. Míg az ornamentika-tárlat a művek szerkezeti törekvését az őket felépítő mikrovilágok alapján képzelte el, vagyis hogy a dekórum, a minta miként szervezi meg a mű világát, itt inkább az a kérdés, hogy a mű materiális természete miként határozza meg a mű koncepcióját. CSUTAK MAGDA *Csend élet V.* (1996) című alkotását a Szépművészeti Múzeum 2011-ben vásárolta a Nemzeti Kulturális Alap pályázatán nyert támogatásból, modern művészeti gyűjteménye számára. Csutak öt elemből álló műve vizuálisan összetett, dinamikus szerkezetű alkotás. Az öt, csiszolópapírral fedett, egyenként kétosztású tábla egyik téréle grafittal telített, amelyen egy-egy égetett porcelánlap van elhelyezve. A grafit, a *graphé*, a nyomhagyás eredendő alapvegyülete; a lapok mindegyikét különböző mennyiségű vas- és nikkel-oxid tartalom színezi, leheletfinom eltéréssel. A szín anyagi természetéről győződhetünk meg itt. Csutak Magda formabontó gesztussal éppen a kémia világán keresztül, az alkímia szenvedélyében képzelte el a „monokróm” fogalmát és puritanizmusát. Táblaképeinek felületi megdolgozása és tagolása az anyag minőségére alapozott. Munkájában a vasoxid és a nikkel-oxid vegyületeivel kísérletezik, a tér érzetét a színtónusok jellege határozza meg. Különös módon kívánja szintetizálni az atomi vegyületek és az univerzum világát: számok, ritmusok, vagyis a mértékek és méretek, valamint a *helyrerakás* (algebra) belső szabályait követve. Az új szerzeménnyel egy időben, a Vasarely Múzeum földszinti termében egy másik bécsi alkotó, INGO NUSSBAUMER fény-installációja tekinthető meg. A lesötétített terem vetítőgépe fénycsóvákat installál, melyeket nagy prizmákon keresztül színeikre bont fel a művész. Ha keresztülnézünk a prizmákon, azt láthatjuk, hogy különböző színű részek szerveződnek, melyeket Ingo Nussbaumer virtuális színcsőveknek (*color tubes*) nevez. Fénnyel írott térképei, vagy a tér illúzióját keltő színes oszlopai a *laterna magica* világát idézik: neoncsővekhez hasonlatos, ragyogó színekben pompázó fénynyalábok elevenednek meg. Tudományos kísérleteiben – hogy a newtoni és goethei színspektrumot megfordítsa – a fény anyagi természetével és művészi megmunkálásának lehetőségével foglalkozik. A *Párhuzamos kiállítás* értelemvonatkozásban gazdag feszültséget implicál: miközben a materiális minőségek kitüntetett szerephez jutnak e művekben; vagyis a művészet kísérletező és organikus mivoltára reflektálnak, játékba hozzák a tudományt, mint örök kísérletet és narratívát.